

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 73.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366624272/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Moster Maria

En Fortælling

»I Aften fortæller du os dog Eventyret ud om Manden med det blaa Skjæg, ikke sandt Moster!« sagde den lille Gitte, og satte sig paa den skønne Moster Marias Skjød, mens den lille Broder Hans tog Plads paa Skammelen ved hendes Fod. »Men saa maa du ikke blive bange Gitte! – svarede Maria, og klappede den lille Søsterdatter paa de lange nedrullende Lokker – og du maa kjønt sidde stille paa din Skammel, Hans! til vi faae Lys og Moder kommer ind og drikker Thevand med os.« »Men det er jo dog kun et Eventyr? – spurgte Gitte – nu har Ingen dog meer saadant et fælt blaat Skjæg?« »Og nu tør heller Ingen saadan slaae sine Koner ihjel, det har Ingen Lov til meer, ikke sandt? Moster!« spurgte Hans. »Vist er det et Eventyr Børn – svarede Maria – og der er ingen saadan Mand mere til i Verden. Men hør, det banker, det er vist Hr. Hind, nu maae I have Historien tilgode til imorgen Børn!« Derpaa satte Moster Maria lille Gitte ned paa Gulvet, og løb hen at aabne Døren. »Den slemme Hr. Hind – klagede Børnene – han kommer ogsaa altid og forstyrrer os, naar vi sidde saa rart her i Tusmørket og skal høre Historier.« –

»God Aften, min skønne Scherezade! – sagde Hr. Hind, idet han traadte ind og kyste Marias Haand – De sidder vist her igjen midt i Tusind og een Nat med de Smaa; lad mig ikke forstyrre Dem! jeg sætter mig ogsaa gjerne ved deres Fod paa lille Hanses Skammel, og lader deres huldsalge Stemme hentrylle mig i det vidunderlige Børneparadis.« Med disse Ord trykte han Marias Haand i det fortrølige Tusmørke, og Maria mærkede, at hendes Kinder glødede. »Jeg gaaer at hente Lys – sagde hun hastig og løb ud – her er jo saa mørkt, at man ikke kan see en Haand for sig!«

»Hvad har Moster Maria fortalt Eder iaften Børn?« spurgte Hr. Hind, og klappede de Smaa, mens Maria var ude. »Ingenting – svarede Gitte, og løb fra ham – du kommer ogsaa altid naar hun vil fortælle os den rare Historie om Blaaskjæggermanden.«

»Det var ham som slog sine Koner ihjel – sagde Hans, belærende –

men det er kun et Eventyr, saadanne Mænd er der nu ikke mere til i Verden.»

Maria kom ind med Lyset og spurgte bekymret, da hun saae Hr. Hind i Ansigtet: »De befinder Dem dog vel, jeg synes De er noget bleget iaften.»

»En Smule Hovedpine – svarede Hr. Hind, og foer med Haanden over Panden – behag blot at sætte Lyset paa Bordet, De har maaskee seet mig i en ufordeelagtig Belysning. Deres Fru Søster er vel hjemme? – vedblev han og rømmede sig – har hun ingen Eftertæmninger endnu fra Hr. Capitainen? Det maa være tungt for en elskende Hustru at svæve saalænge i Uvisshed om sin Mands Skæbne. Jeg længe ogsaa inderlig efter at see ham og gjøre hans Bekjendtskab. Han er Dem i Faders Sted veed jeg, det giver ham en Fordring meer paa min Høagtelse, og gjør mig hans Bekjendtskab til et af mine varmeste Ønsker.»

Maria saae hans betydningsfulde Blik og rødmede. Hun drøiede Samtalen i Hast hen paa Sømandslivet i Almindelighed, hvis Raskhed og Livlighed hun priste.

»Men det er dog sjældent, at en Sømand er en tro Elsker – indvendte Hr. Hind – med deres Hr. Svoger gjør jeg naturligvis, skjøndt Ubekjendt, en Undtagelse; men Sømanden har gjerne en Elskerinde paa hver en Kyst, og naar han forgaar paa Havet, har han ofte den Trøst, at Kone og Børn græde for ham i alle fire Verdensdele.»

»Spøg ikke med at forgaar – sagde Maria – hvergang det stormer om Natten, har jeg ingen Ro, før det er Morgen, og min Søster kan forsikre mig, at hun intet Forvarsel har havt; thi jeg har ofte hørt, at naar en Sømand forgaar paa Havet, tager han gjerne Afsked med dem, han har kjerest, i deres Drømme, eller ved et og andet mærkeligt Tegn.»

»Elskværdige Drømmerinde! – svarede Hr. Hind – hvis deres Overtro ikke klædte dem saa velsignet, vilde jeg af al Magt bekæmpe den.»

»Anseer De da virke selv al Tro paa Varsler og Gjenfærd for Overtro?»

»Upaatvivlelig.»

»Saa tag dem iagt, Hr. Hind! at de ikke selv kommer til at opleve noget Saadant engang; det skal allersnarest kunne hændes dem, som ere meest forstokkede i at tvivle.»